

Niech żyje rząd robotniczy i włościański!

Redakcja przyjmuje interesantów od 1 do 2 po poł. Za zwrot rękopisów Redakcja nie odpowiada
Administracja czynna od 9 do 5 bez przerwy. Kasa czynna od 11 do 1-ej
Opłata pocztowa uliszczona ryczałtem.

PROLETARJUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

NIECH ŻYJE SOCJALIZM!

Warszawa, ul. Warecka № 7
Redakcja — tel. 175-70.
Administracja — tel. 123-13
Konto czekowe P. K. O. Nr. 175.

Numer pojedynczy 20 groszy

OSZCZĘDNOŚCI NIEDOPUSZCZALNE

Nikt chyba nie zaprzeczy, że najnie-szczęśliwszym z ludzi jest człowiek, który został pozbawiony pracy i skazany z rodziną na głód i poniewierkę. Ten, kto nie rozumie tragizmu robotnika bezrobotnego, niech zajdzie na chwilę do biura pośrednictwa pracy i przysłucha się bolesnym narzekaniom i skargom tych, którzy poraz setny zjawili się u okienka z nadzieją otrzymania posady i poraz setny otrzymali okrutną odpowiedź: **niema!**

Rząd, który ma obowiązek dostarczania bezrobotnym pracy, poza ciągłymi obietnicami rozpoczęcia robót budowlanych i inwestycyjnych nic, ale to dosłownie nic nie robi w kierunku zatrudnienia bezrobotnych. Przeciwnie zamiast dostarczenia pracy, robi Rząd wszystko aby odebrać bezrobotnym te głodowe zasiłki, które zaledwie wystarczają na nędzne wegetowanie. Oszczędności na zasiłkach dla bezrobotnych posunął Rząd do tego stopnia, że poddano mieszkania bezrobotnych specjalnemu badaniu, czy meble przedstawiają wartość sumy tysiąca złotych. Jeżeli kontroler ocenił umeblowanie mieszkania na tysiąc złotych, to zostaje on pozbawiony zasiłku. Co ma właściwie taki bezrobotny zrobić? Czy intencją Rządu jest, aby ten bezrobotny sprzedał swoje łóżko i inne graty za bezcen i sam z rodziną spał na gołej ziemi? Albo drugi sposób oszczędzania na nędzy bezrobotnych: Rząd odebrał zasiłki tym bezrobotnym, którzy mieszkają we wspólnym mieszkaniu. Robi się to w następujący sposób. Jeżeli syn, nawet z rodziną mieszka razem z ojcem, a objaw ten z braku mieszkań spotyka się dziś masowo to Rząd, mimo to, że tak syn, jak i ojciec mają na utrzymaniu odrębne rodziny, odbiera zapomogę jednemu. Ma się rozumieć, że ten któremu zapomogę pozostawiono, nie może utrzymywać rodziny tego, któremu tę zapomogę odebrano. Stąd powstają całe tragedie. Bójki, klótnie rodzinne, samobójstwa pozbawionych zasiłku, są następstwem tej polityki oszczędnościowej. Dotychczas było w zwyczaju, że bezrobotni otrzymywali na okres zimowy, skromne to prawda, dawki węgla i żywności. Obecnie postanowiono i tu porobić oszczędności. Przydziały te mają utrzymać bezrobotni, którzy zupełnie są pozbawieni środków do życia, a więc nie posiadają łóżek ani szaf i krzeseł, nie pobierają zasiłku i mieszkają w środowiskach wielkiego skupienia przemysłowego. Do środowisk przemysłowych zaliczono miasta, położone w okręgach przemysłowych, z wyłączeniem okolicznych gmin. Zarządzenie to wygląda na złośliwość, albowiem n. p. w takim Zagłębiu Dąbrowskim, Krakowskim, na Górnym Śląsku, w zagłębiach naftowych Krośnie i Borysławiu, prawie wszyscy bezrobotni mieszkają nie w miastach, a w gminach z racji tego, że kopalnie węgla i nafty nie są przecież w miastach, lecz rozrzucone po całym terenie gmin, i byli robotnicy tych kopalń w tych gminach, a nie miastach, — mieszkają.

Tego rodzaju polityka oszczędnościowa robi wrażenie, że Rządowi nie chodzi o istotną, szczerze pomyślaną pomoc, lecz jedynie o zewnętrzne pozory. Zła wola wobec pomocy głodującym bezrobotnym uwydatniła się także jaskrawie w budżecie Ministerjum Pracy. I tu zredukowano przewidzianą sumę na zasiłki dla bezrobotnych o połowę. Istnieje próba omińnięcia sprawy obietnicą, że przeznacza się bez podania źródła pokrycia większą sumę w budżecie Min. Robót Publicznych na roboty publiczne. Owszem, będziemy wdzięczni Rządowi, gdy zechce narzeczcie ciągle zapowiadane roboty uruchomić, ale nauczeni gorzko przeszłością, musimy się domagać, aby dopóki Rząd robót tych nie rozpoczął, nie zmniejszał zawczasu o połowę budżetu na zasiłki. Przecież jeżeli Rząd istotnie ma szczerzy zamiar zatrudnić bezrobotnych, to nie trzeba się obawiać, że wyznaczona w budżecie suma na zasiłki będzie zużyta. Nie będzie bezrobotnych — to suma ta sama przez się, jako wydatek, odpadnie. Tymczasem jednak dopóki bezrobocie trwa i bezrobotni cierpią głód musimy się domagać z całą energią od Rządu aby zaprzestał tych metod oszczędzania na głodzie i nędzy najniebezpieczniejszych z nieszczęśliwych.

Jan Stańczyk.

KOMISJA SPRAW ZAGRANICZNYCH NIE ZOSTAŁA ZWOŁANA

P. minister Zaleski odmówił złożenia sprawozdania przed komisją Sejmu

Wczoraj prezes Komisji Zagranicznej Sejmu p. J. Dębski otrzymał od p. ministra Zaleskiego odpowiedź odmowną na propozycję zwołania Komisji celem wysłuchania oświadczenia ministra o położeniu międzynarodowym Polski i o kierunku polityki zagranicznej Rządu. Przed udzieleniem odmowy p. Zaleski odbył dłuższą rozmowę z Marsz. Piłsudskim i wicepremierem Bartilem.

Motywow tej decyzji niepodobna ani zrozumieć, ani usprawiedliwić. Polityka zagraniczna powinna być dziedziną najzupełniej obcą wszelkiej „grze” wewnętrznej pomiędzy Sejmem a Rządem. P. P. S. zależało na tym, by deklaracja niewątpliwie pokojowa p. Zaleskiego uzyskała poparcie sejmowej Komisji Zagranicznej, jako reprezentacji opinii, by w ten sposób — w przededniu obrad Rady Ligi Narodów — położono kres wszelkim plotkom o rzekomo wojowniczych zamiarach Polski.

LIST POSŁA J. DĘBSKIEGO DO Z. P. P. S.

Przewodniczący Komisji Zagranicznej Sejmu przesłał na ręce tow. Marka następujący list w odpowiedzi na żądanie Z. P. P. S. zwołania posiedzenia Komisji Spraw Zagr. Sejmu:

Do Komisji Parlamentarnej Klubu Polskiej Partii Socjalistycznej w miejscu.

W odpowiedzi na pismo Szanownych Panów, z dnia 23 listopada 1926 roku, w sprawie zwołania Komisji Spraw Zagranicznych, mam zaszczyt zakomunikować.

Życzenie Panów wysłuchania sprawozdania przedstawiciela rządu na Komisji, życze-

nie i przezemnie podzielane, zostało przedstawione Panu Ministrowi Spraw Zagranicznych.

Pan Minister przewiduje możliwość wygłoszenia expose po swoim powrocie z Genewy. Zwołanie posiedzenia Komisji uzależniam przeto od ostatecznej decyzji Pana Ministra Spraw Zagranicznych, względnie od przesłania przez Sejm materiałów dla prac Komisji.

Z poważaniem Jan Dębski, poseł

przewodn. sejmowej Kom. Spr. Zagr. Warszawa, dn. 30 listopada 1926.

P. MINISTER MEYSZTOWICZ OBRAZIŁ SIĘ

Na str. 3 podajemy sprawozdanie z przebiegu obrad sejmowej Komisji Budżetowej nad budżetem Ministerjum Sprawiedliwości.

Podczas mowy tow. Pragiera p. minister Meysztowicz tak wziął do serca niemile, rzecz naturalna, wspomnienie o uroczystości odsłonięcia pomnika carycy Katarzyny II w Wilnie w r. 1904, — że powstał z fotela i manifestacyjnie opuścił salę komisyjną.

Drażliwość p. Meysztowicza rozumiemy. Aliści kto ma na swej przeszłości takie historyjki przykre, a zdecydował się mimo to porzucić „puszcz litewskich przepastne krainy”, — ten musiał być przygotowany na niektóre nieprzyjemności.

Co prawda, groźny gość p. Ministra nie wywołał wstrząsającego wrażenia. Debaty potoczyły się szybciej i zyskały na ścisłości prawnej.

PRZECIWKO P. MEYSZTOWICZOWI

Komisja Budżetowa skreśliła demonstracyjnie 100 zł. z uposażenia ministra sprawiedliwości

Wczoraj po ukończeniu debaty nad budżetem ministerjum sprawiedliwości przedstawiciele Z. P. P. S. postawili wniosek na skreślenie 100 zł. z funduszów, przeznaczonych na centralę Ministerjum.

Ponieważ Komisje nie mogą stawiać wniosków na votum nieufulness, uchwały tego rodzaju są wszędzie używane, jako pośredni

wyraz niezadowolenia z osoby i z polityki kierownika danego ministerjum.

Za wnioskiem Z. P. P. S. padło 8 głosów, przeciw ani jeden, reszta członków komisji wstrzymała się od głosowania.

Przedstawiciel Klubu Pracy opuścił przed głosowaniem salę obrad.

SUKCES PARTJI PRACY W ANGLJI

Londyn, 30 listopada. (PAT.). Wobec decyzji deputowanego Kenworthy'ego przejścia ze stronnictwa liberalnego do partii pracy, przeprowadzono w Hull dodatkowe wybory, które przyniosły Ken-

worthy'emu ponowne zwycięstwo, uzyskał on bowiem 16145 głosów, podczas gdy kontrkandydat konserwatystów Gaunt — 11,465, a liberał Kerr 2.885 głosów.

Nowe powstanie w Albanji

W Albanji wybuchło znowu powstanie. Tym razem objęło ono szereg katolicki miriditów, ciągnący ku Tiranie, w środkowej części mahomekańskiej kraju.

C. K. W.

Dziś o godz. 4 pp. odbędzie się w lokalu Z. P. P. S. w Sejmie posiedzenie Centralnego Komitetu Wykonawczego P. P. S.

KOMISJA PARLAMENTARNA ZPPS.

Dziś o godz. 11 rano odbędzie się w Sejmie posiedzenie Komisji Parlamentarnej Z. P. P. S. Na porządku dziennym: 1) odmowa Ministra Spraw Zagranicznych wzięcia udziału w posiedzeniu Komisji Sejmowej; 2) zatwierdzenie tekstu wniosku konstytucyjnego Z. P. P. S.; 3) sprawozdanie z prac Komisji Budżetowej.

REZOLUCJA POLITYCZNA Zjazdu Wojewódzkiego P. P. S. w Krakowie, przyjęta jednomyślnie w dn. 28 listopada.

Rada wojewódzka P. P. S. przyjmuje do wiadomości sprawozdanie o sytuacji politycznej, złożone przez prezesa C. K. W. tow. posła Barlickiego.

Rada Wojewódzka wyraża nadzieję i przekonanie, że zarówno klub poselski, jak i CKW. PPS. krocząc będą nadal drogą stanowczej obrony demokracji i praw klasy robotniczej przed zamachami na nie, z którejkolwiek strony by pochodziły.

Rada Wojewódzka P. P. S. wyraża swe pełne zaufanie dla C. K. W. P. P. S. i dla klubu poselskiego Partji.

RZĄD KONFISKUJE WNIOSKI POSELSKIE

Skonfiskowany został numer gazety „Lemiesz”, organu N. P. Ch. za umieszczenie wniosku poselskiego N. P. Ch. w sprawie dekretu prasowego.

Na skutek interwencji Marszałka Rataja Min. Spr. Wewn. gen. Składkowski wyjaśnił, iż konfiskata jest uzasadniona (?), gdyż tylko sprawozdania z obrad sejmowych są nietykalne, a nie poszczególne momenty (?) z przebiegu posiedzenia sejmowego jakim jest wniosek poselski (!!).

PIERWSZE SKUTKI PODWYŻKI TARYFY KOLEJOWEJ PODWYŻSZENIE CENY WĘGLA.

Jak donosi agencja B. I. P., wobec podroźnienia taryfy kolejowej od 1 grudnia, cena węgla będzie odpowiednio podwyższona. Podwyżka ta wyniesie ma 1 zł. 25 gr. na tonie w ładunkach wagonowych i około 1 zł. 50 gr. w sprzedaży na tony.

Obecna cena wynosi 52 zł. za tonę z dostawą i 53 zł. 50 gr. ze zniesieniem do piwnic.

USTAWA O UBEZPIECZENIU PRACOWNIKÓW UMYSŁOWYCH

Ustawa o ubezpieczeniu pracowników umysłowych przeszła już przez konsultację Komisji Międzyministerjalnej i obecnie ma być rozważana na Radzie Ministrów. Jak donosi Kor. Warsz. naogół w ustawie utrzymane zostały wnioski Min. Przemysłu i Handlu (!).

Centr. Organizacja Związków Zaw. Prac. Umysłowych oraz inne organizacje prac. umysłowych wniosły protest przeciw niektórym artykułom ustawy, a mianowicie: według wniosków rządowych, Rada Zakładu Ubezpieczenia Pracowników Umysłowych ma składać się w połowie z przedstawicieli pracodawców, w połowie z przedstawicieli pracowników. Pracownicy domagają się, by został utrzymany stosunek dotychczas wszędzie obowiązujący, t. zn. że Rada składa się z 2/3 przedstawicieli pracowników i 1/3 pracodawców. Dalej, według projektu rządowego, obowiązkowi ubezpieczenia podlega ma tylko pewna kategoria pracowników. Pracownicy domagają się, by obowiązkowi ubezpieczenia podlegali wszyscy pracownicy, bez względu na wysokość pensji. Według projektu rządowego, prawo do pełnej renty starczej przysługuje po 40 latach pracy, pracownicy domagają się, by prawo to przysługiwało po 35 latach pracy. W zawodach, w których praca niebezpieczna jest dla zdrowia, lub wyjątkowo ciężka, renta starcza powinna być wypłacana po 300 miesiącach.

Różnice między tem, co chce przeprowadzić min. Kwiatkowski, a tem, czego domagają się pracownicy — są bardzo poważne.

...:o:..

PARLAMENT.

Mowa tow. Pragiera. — P. Meysztowicz demonstracyjnie opuścił posiedzenie.

KOMISJA BUDŻETOWA

Na wczorajszym posiedzeniu toczyła się dyskusja nad budżetem min. sprawiedliwości. Szereg posłów jak pp.: Harusewicz, Śliwiński, Bitner wytykali różne zarzuty pod adresem ministra nie tylko jako ministra resortowego, ale także w szerszym pojęciu jako strażnika pieczęci w Państwie.

W toku mowy tow. Pragiera, min. Meysztowicz wstał i oświadczył, że przyszedł na rozprawę budżetową, że krytyka Rządu idzie za daleko i że on dalej w posiedzeniu udziału brać nie będzie.

Mowa tow. Pragiera

SĄDY PRZYSIĘGLYCH.

Władze Ministerjum Sprawiedliwości zbudowały ustrój władz sądowych w znacznej mierze wbrew przepisom Konstytucji. Konstytucja wymaga, aby przestępstwa cięższe i wszystkie wogóle przestępstwa polityczne sądownie były przez sądy przysięgłych. Przepis ten po upływie 5 lat wciąż jeszcze nie jest urzeczywistniony. Sędziowie pokoju, na których tyle napływa skarg, winni być w myśl Konstytucji, wybierani przez ludność. Przepisu tego także w życie się nie wprowadza. Rząd, który w swoim czasie przez usta p. min. Makowskiego domagał się upoważnienia dla Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów, aby z nich korzystać przede wszystkim dla wprowadzenia w życie Konstytucji, — nie wydał dotąd ani jednego dekretu, zabezpieczającego w państwie swobody obywatelskie, a przeciwnie — przez dekret prasowej wolności te oraz przepisy Konstytucji naruszył i pogwałcił.

PRZESTĘPSTWA POLITYCZNE.

Jednym z najcięższych zagadnień wymiaru sprawiedliwości są przestępstwa polityczne. O ile pojęcie przestępstwa wogóle jest względne, o tyle w odniesieniu do przestępstw politycznych, spokojnie można stwierdzić, że próbiez obiektywny i bezwzględny wcale nie istnieje.

O względności przestępstwa politycznego świadczy i to, że można być dobrze widzianym przez władze państwowe, a jednocześnie przestępcą politycznym potępionym, ukaranym przez własne społeczeństwo.

W 1904 r. grupa ziemian na Wileńszczyźnie złożyła wieniec u stóp pomnika carycy Katarzyny, zbudowanego prowokacyjnie przez rząd rosyjski w Wilnie. Ziemianie wileńscy z punktu widzenia ustaw rosyjskich nie byli przestępcami; a przecież społeczeństwo polskie jednomyślnie tych grzeszników narodowych potępiło i ukarało. Potępienie to miało wiele cech właściwych sankcji karnej, wymierzanej przez sądy: zawarło w sobie czynnik odwetu społecznego, oraz czynnik pozbawienia praw stanu w postaci bojkotu towarzyskiego. Rzeczypospolita poszła w tym wypadku w swym miłosierdziu tak daleko, że przywróciła p. Meysztowiczowi nie tylko prawa obywatelskie, ale dała wysoki urząd Ministra Sprawiedliwości.

AMNESTJA!

Z. P. P. S. zgłosił do trzeciego czytania budżetu rezolucję w sprawie wniesienia przez Rząd projektu ustawy o amnestji dla przestępców politycznych.

NAPAD NA POSŁA ZDZIECHOWSKIEGO.

Poruszono w debacie sprawę napadu, dokonanego na posła Zdziechowskiego. Muszę odmówić p. posłowi Zdziechowskiemu czynnej legitymacji moralnej do uskarżania się na gwałt, albowiem on właśnie dał początek stosowaniu gwałtu w naszym życiu publicznym, gdy stanął na czele zamachu stanu przeciw Rządowi Ludowemu dnia 4 stycznia 1919 r. Skoro jednak p. poseł Zdziechowski legitymacji takiej nie posiada, to my mamy ją w każdym razie. Dajemy w tym miejscu wyraz potępienia tchórzliwego i podstępnego zamachu.

WALKA Z SEJMEM.

Albo coś mówić o dobrej wierze w wykonywaniu obowiązujących praw w stosunku do poszczególnych obywateli, skoro brak jej coraz bardziej jasno się uwydatnia we wzajemnych stosunkach władz państwowych.

Minister Sprawiedliwości jest Naczelnym Prokuratorem i jako taki Strażnikiem Pieczęci Rzeczypospolitej. Za poszanowanie praw w państwie, za przestrzeganie przepisów Konstytucji przez wszystkie władze odpowiada on w sposób wyjątkowy, bardziej niż każdy inny minister, bowiem na niego ustawy włożyły obowiązek wykonywania straży praw.

Oceniając spokojnie wzajemny stosunek Rządu i Sejmu, nie mogę jednak nie stwierdzić, że przybiera on coraz bardziej charakter ofensywy Rządu na Ciała ustawodawcze, ofensywy, której drogi prowadzą przez łamanie Konstytucji. Owo wykrętne wykładanie artykułu 25 Konstytucji i złośliwe oddzielenie „otwarcia” Sejmu i Senatu od ich „zwołania”, przepięć musi każdego głębokim niesmakiem. A owa upokarzająca procedura „zwołania”, kiedy to p. min. Meysztowicz telefonicznie dokonywał o godz. 11 m. 40 w nocy „doręczenia” aktu zwołania Senatu Marszałkowi? Tak można może doręczać w Nowoświęcianach weksel do zapłacenia nieuczciwemu dłużnikowi, ale tak nie działa w pra-

Odezwały się głośne protesty posłów przeciw temu postępkowi ministra. Przewodniczący p. Rymar powiedział, że minister po każdym przemówieniu ma nieograniczone prawo odpowiedzi, że gdyby był zauważył osobistą obrazę, byłby zawołał mówcę do porządku i prosi ministra o stwierdzenie, że nie było takiej osobistej obrazę. Minister to potwierdził.

Ostatecznie minister opuścił salę obrad. (T. Marek: Dzięki Bogu, że z komisji Sejmu polskiego wychodzi taki minister, jak p. Meysztowicz).

wrządnym państwie jeden Organ Narodu w stosunku do drugiego.

PRAWO INTERPELACJI POGWAŁCONE.

Prawo interpelacji posłów, ustalone w art. 33 Konstytucji, zostało przez rząd pogwałcone jednostronnym zarządzeniem. Pismem p. prezesa Rady Ministrów do Marszałków Izby zawiadomiono Ciała Ustawodawcze, że Rząd uważa interpelacje, pozostałe z poprzedniej sesji za wygasłe i na nie odpowiadać nie będzie. Tymczasem ani Konstytucja, ani regulaminy Sejmu i Senatu nie o tem nie mówią, aby przerwanie sesji zwalniało Rząd od obowiązku odpowiedzi. Aby stwierdzić, że Rząd nie jest w dobrej wierze w tej sprawie wystarczy przypomnieć, że wnioski rządowe uznaje Rząd za pozostające w mocy przez cały czas kadencji sejmowej, bez względu na przerwy sesji (w tym miejscu Minister Sprawiedliwości p. Meysztowicz wstaje, i opuszcza posiedzenie Komisji).

DEKRET PRASOWY.

Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 4 listopada r. b. t. zw. dekret prasowy, stanowiący jaskrawe pogwałcenie Konstytucji, wprowadzając wymiar sprawiedliwości przez władze administracyjne, gdy Konstytucja pozostawia ten wymiar całkowicie w ręku niezawisłych sądów. Prasa rządowa z zakłopotaniem usiłuje odpowiedzialność za ten faszyzowski dekret zrzucić z Rządu na jakichś podrzędnych urzędników Prezydium Rady Ministrów. Nie mogę z mej strony pójść po tej drodze odwracania do góry nogami pojęć odpowiedzialności konstytucyjnej. Nie urzędnicy są odpowiedzialni za ministra, ale minister — za urzędników. W danym wypadku w myśl art. 43 i 44 Konstytucji za dekret Prezydenta Rzeczypospolitej odpowiedzialny jest Rząd w całym swym składzie. Szczególna zaś odpowiedzialność ciąży na p. Ministrze Sprawiedliwości, który jest Strażnikiem Pieczęci.

Jak gdyby na urągawisko prawu powołano do życia jakiś twór dziwaczny pod nazwą Rady Prawniczej. Z. P. P. S. nie odmówi kredytu na udoskonalenie obsługi prawnej przy wszystkich władzach rządowych, ale ta Rada Prawnicza wyradza się w jakiś surogat ciała ustawodawczego, przez nikogo nie wybranego i nie mającego określonych kompetencji.

JAKI MAMY USTRÓJ?

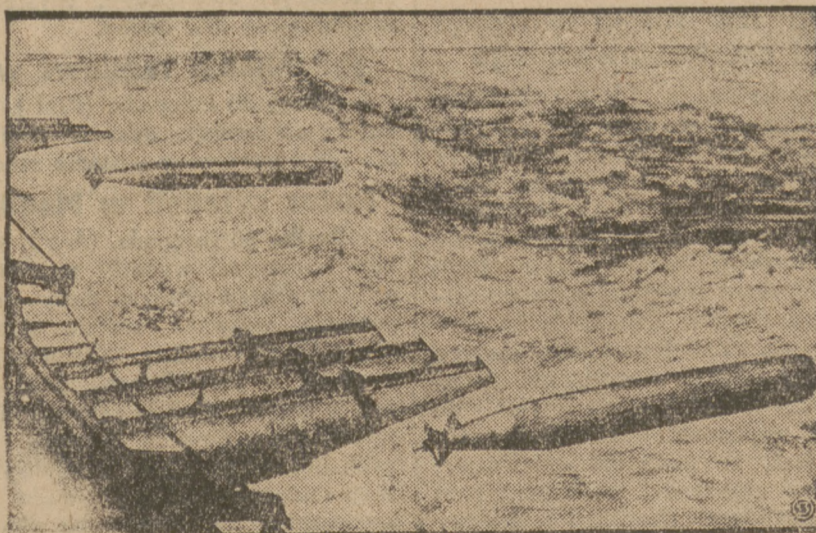
Ma się wrażenie, jakgdyby ofensywa Rządu przeciwko Parlamentowi miała na celu wprowadzenie w życie jakiegoś dziwaczego ustroju „sowieckiego”, składającego się z dyktatury rządowej, i współdziałających z tą dyktaturą przeróżnych Rad, prawniczej, przemysłowej, rolnej, samorządowej, robotniczej i innych. Z. P. P. S. stoi całkowicie na gruncie demokracji parlamentarnej.

SIŁA CZY PRAWO?

Rozumiem, że wykładnią przepisów Konstytucji jest siła i że Rząd w swojej polityce na te właśnie siły się powołuje. Ale niema w Państwie takiej siły, któraby na długi czas mogła Państwem rządzić wbrew najistotniejszej jego sile — wbrew masom robotniczym i chłopskim. Masy te wiedzą, że demokratyczny i republikański ustrój państwa nie powstał z niczyjgo daru, ale jest owocem zrodzonym na pobojuwisku napęczniałem krwią wojny światowej.

Dziś, gdy demokracja zdaje się być zagrożona — w masach ludowych zrodzi się

Z ćwiczeń marynarki amerykańskiej

Zdjęcie nasze przedstawia wypuszczenie torpedy z tuby. Jeden wystrzał kosztuje „zaledwie” 8.000 dolarów.

PRZEGLĄD PRASY

Endecy. — Piastowcy. — Organizowanie „narodu”. — Radykali. — Koryfanti.

„Dwugroszówka” tak określa znaczenie ostatniego posiedzenia Rady Naczelnej Zw. Lud.-Nar.:

„W okresie, którego główną cechą jest rozprężenie wewnętrzne, szamotanie się, rozdrabnianie, dobrze jest stwierdzić, że istnieją jednak w społeczeństwie ośrodki myśli i pracy, które tej atmosferze dezorganizującej i demoralizującej nie tylko nie uległy, ale wręcz przeciwnie, działają silniej i sprawniej, niż kiedykolwiek”.

Ani słowa w całym artykule o Dmowski, który chyba dlatego udał się na poszukiwanie „narodu”, że w endecji „ośrodki myśli i pracy działają silniej i sprawniej niż kiedykolwiek”.

Zadowoleni są też z siebie Piastowcy. „Echo Warszawskie” wnioskuje o potęgę piastuszków z cyfry 6 tysięcy uczestników zjazdu krakowskiego, wykalkulowanej przez pismo witosowe.

Ucichło jakoś o „Prawicy Narodowej”, Radziwiłła — Poznańskiego. Huczek natomiast powstaje dokoła odysei Dmowskiego po „naród”. Ale jakoś nie zanosi się na porozumienie. Dmowski, jak wiadomo, doradzał, aby odłożyć na bok wszystko co dzieli grupy pravicowe, a tworzyć „naród” na podstawie walki z radykalizmem.

Na apel ten odpowiada sen. Stecki w „Warszawiance”. Stawia on trzy warunki niezbędne — zdaniem jego — do konsolidacji prawicy. Pierwszy: nowa partja musi być niezależna od polityki partyjnej i zupełnie samodzielna. A więc jeszcze jedna kombinacja partyjna, wyrzekająca się z góry wszelkiej partyjności.

Drugi: skupianie sił pravicowych nie może się odbyć pod hasłem walki z Rządem. P. Stecki ma duży sentyment do Rządu, zresztą na wzajemności oparty.

Trzeci warunek, to hasło walki z radykalizmem w całym zakresie polityki gospodarczej „od podatkowości aż do reform socjalnych i ekonomicznych”. P. Stecki zapala się: „trzeba umieć pogłębić i ożywić obrydzenie, którego dziś społeczeństwo nabrało do eksperymentów radykalnych w życiu gospodarczym”.

W inną nutę natomiast uderza sen. Koskowski w „Kurjerze Warszawskim”. Konsolidację rozumie on, jako połączenie endecji (czy całej Chjeny) z Piastem, na co p. Stecki chyba niezupełnie się zgodzi. Dalej p. Koskowski zaleca uznać republikańsko - parlamentarny ustrój, jako fakt nieodwołalny i dążyć do „systematycznego ulepszenia” go. Wiedząc jaką opinią cieszy się w kraju Chjeno - Piast, p. Koskowski zastrzega się przeciwko reakcyjnemu kursowi odnowionego, „usanowanego” Chjeno - Piasta. Na bojowe wołania p. Steckiego pod adresem radykalizmu gospodarczego, odpowiada milczeniem.

Mamy więc projektów na partje „umiarkowane”, „zachowawcze”, „konserwatywne” — ile dusza zapagnie.

Wobec takich i tylu prób tworzenia nowych partji, konsolidacji starych i t. d. brzmi jak głos nie z tego świata „rozkaz” „Głosu Prawdy”, by społeczeństwo zajęło się pracą, a nie polityką: „nadbudowa polityczna przyjdzie w momencie odpowiednim (!)”. P. Stępczyński wprawia we wszystkie partje strach przed komunizmem, ale sam chyba najwięcej go się boi, bo najczęściej o tem pisze. Słusznie mówi, jako o rzeczach najważniejszych, o konieczności walki z głodem i bezrobociem, oraz zmiany kursu wobec mniejszości. Ale dlaczego należy aż „zawiesić” wszystkie partje, by wykonać te rzeczy?

Zamieściliśmy już sprostowanie niedorzecznej wiadomości, jakoby P. P. S. wysłała jednego ze swych posłów do Kowna na jakieś układy z Litwą. Organ Korfatego, wiedząc o naszym sprostowaniu, mimo to daje wiarę litewskiej gazecie „Rytas”, potwierdzającej ową plotkę, i zapytuje: „no i cóż na to P. P. S.”. Ano nic! Jeżeli się nie wierzy „Robotnikowi”, a wierzy się „Rytasowi”, pocóż obłudnie zwracać się do nas z pytaniem, na które była już odpowiedź?

B.

DROŻYZNA.

WZROST CEN.

Według dokonanych ostatnio obliczeń, wzrost cen w hurcie, w porównaniu z wrześniem 1925 r. przedstawia się następująco: cukier zdrożał o 9%, żyto o 117%, ziemniaki o 143%, pszenica — 108%, węgiel 100%, żelazo — 48%, zapalki — 45%, papierosy — 70—85%.

CENY WARZYW.

Wczoraj na targowisku warzywnym przy ul. Grójeckiej, zanotowano następujące zmiany cen, w porównaniu z końcem zeszłego tygodnia: spadły ceny buraków z 10 gr. do 9 gr. za klg., sałaty z 15 — 16 gr. do 8 — 10 gr. za pęczek, oraz szpinaku z 30 — 40 gr. do 30 — 35 gr. za klg. Podrożały natomiast: kalafior I gat. z 40 — 50 gr. do 50 — 60 gr. oraz II gat. z 18 — 20 gr. do 20 — 30 gr. za główkę, nadto porz z 22 — 25 gr. do 25 — 30 gr. za pęczek. Ceny wszystkich innych warzyw pozostały bez zmiany, z wyjątkiem kartofli, które w sprzedaży za 100 klg. pozostały bez zmiany (13—14 zł.), natomiast w ładunkach wagonowych podrożały z 10 — 11 zł. za 100 klg. Ogółem dostarczono 304 wozy.

:::O:::

